

PETROFEIXISME GLOBALITZAT

Joel Sangronis Padrón

02/05/2009

www.nodo50.org/ceprid

Aleshores, de què serveix dir la veritat sobre el feixisme que es condemna si no es diu res sobre el capitalisme que l'origina? Una veritat d'aquest gènere no reporta cap utilitat pràctica.

Bertold Brecht

El feixisme és l'escenari natural i complementari del capitalisme globalitzat. Actualment podem entendre el feixisme com “un concepte agressiu de poder que no respecta límits nacionals ni morals, utilitza els mitjans de l'escarni mediàtic i la propaganda total, utilitza la tortura, el crim i el terror com a instruments de coacció i aplica amb perfecta impunitat estratègies genocides com a mitjà per estendre les seves magamàquines militars i polítiques” (1). El feixisme com a sistema polític de dominació per part del gran capital, sorgeix sempre en períodes de grans crisis econòmiques, tal i com la que ara viu el model capitalista globalitzat. Aquest model ha basat la seva existència i desenvolupament dels últims 100 anys en la disponibilitat d'energia abundant i econòmica, és a dir, en el petroli.

Però les reserves de petroli al món tendeixen a esgotar-se ràpidament i en la mesura en que aquestes es fan més escasses i oneroses la competència i lluita pel seu control es fa més forta i violenta.

És així com en els últims anys hem vist com els grans poders del món han començat a violentar principis i normes que, almenys formalment, havien regit les relacions internacionals en els últims 60 anys. El sistema de legalitat internacional, creat a Bretton Woods pels representants del capitalisme triomfant a la 2a Guerra Mundial, ha anat sent desmuntat pels interessos del gran capital i pel poder imperial usamericà al seu servei, perquè ja no serveix als seus propòsits.

En matèria petrolera el món torna gradualment a la barbàrie de la llei del més fort, de la supervivència dels més poderosos. Les èlits del capitalisme mundial globalitzat saben que en matèria de recursos hidrocarburífers el conte del mercat i les seves lleis reguladores de la oferta i la demanda és tan sols un producte mediàtic per a consum d'idiotes, i s'han llançat, aquest cop sense ni tan sols guardar les aparences en termes com sobirania, autodeterminació i principi de no intervenció, a conquerir per assalt les principals zones petroleres del món.

Com a exemple d'això veiem com en els últims anys l'exèrcit estadunidenc ha assumit el paper d'unitat de protecció i control dels interessos corporatius de les grans transnacionals anglosaxones del petroli, espècie de guàrdia pretoriana petrolera, envaint i massacrant un país (Iraq) per robar-li els seus hidrocarburs, ocupant de forma genocida una altra nació (Afganistan) per utilitzar-la com a base militar i clau de pas dels recursos petrolers i gasífers d'Àsia Central i el Mar Caspi; activant la seva 4a flota per vigilar i, en un moment donat intervenir i controlar, els jaciments dels golfs de Mèxic i Veneçuela, de

les boques de l'Orinoco i de les costes Paulistas i Cariocas al Brasil; amb un cos de portaavions estacionats en aigües del Golf Pèrsic, per amenaçar a Iran i acovardir a Aràbia Saudita i a les altres autocràcies d'aquesta zona; creant un comandament d'intervenció (Africom) amb la única finalitat d'intervenir en els països petrolers africans; fent de la Doctrina Carter: "els EUA utilitzaran qualsevol mitjà necessari, inclosa la força militar, per vèncer qualsevol intent per bloquejar el flux de petroli cap als EUA", la columna vertebral de la "seva" nova legalitat petrolera internacional. Aquesta doctrina, dissenyada en un primer moment pel petroli del Golf Pèrsic, és avui en dia, aplicable, segons el departament d'estat usamericà, a qualsevol part del món, per la qual cosa si el govern d'un país sobirà com Veneçuela decidís, seguint ortodoxament les sacrosantes lleis del mercat, tan infalibles i inexorables segons els teòrics del liberalisme capitalista, vendre, degut a una millor oferta, la part de la seva producció que actualment ven als EUA a un altre país, els EUA tindrien, en exercici de dita doctrina, el "dret" a atacar i envair Veneçuela.

"Val la pena recordar tants exemples de la nostra modernitat on, com insistia Hanna Arendt, els més poderosos estats sobirans són els que, fent i sotmetent segons els seus interessos el dret internacional, proposen i de fet produeixen les limitacions de sobirania als estats més dèbils, arribant a vegades fins a violar o no respectar el dret internacional que van contribuir a instituir, i per consegüent violar institucions d'aquest dret internacional, al mateix temps que acusen als estats més dèbils de no respectar-los i de ser estats delinqüents o com es diu en els EUA "rogue states" (estats gamberros o estats delinqüents)... aquests poderosos estats que donen i es donen sempre raons per justificar-se, però que no tenen forçosament raó, i bé, dits estats s'imposen als menys poderosos; aleshores es comporten com si ells mateixos fossin bèsties cruels, salvatges i rabioses" (2).

I no són només les forces imperials dels EUA les que es comporten així al món quan es tracta de petroli i de la seva seguretat energètica: Al sud de Sudan, la regió de Darfour, xinesos i estadunidencs es disputen els grans jaciments d'hidrocarburs allí existents utilitzant uns i altres a la població civil com a carn de canó d'aquesta disputa.

Els mitjans occidentals (cos publicitari dels interessos corporatius petrolers) decreten una creuada contra els pirates somalis i clamen per una intervenció armada en contra d'ells sense mencionar el saqueig que els europeus i asiàtics fan dels recursos pesquers d'aquest país i de com corporacions energètiques i químiques europees utilitzen aquestes costes com a abocadors dels seus residus tòxics i radioactius. L'excusa dels pirates serveix per justificar la presència de vaixells de guerra usamericans, europeus, xinesos i fins i tot indis (potències àvides d'hidrocarburs) controlant l'estratègic estret d'Adén, per on passa bona part del petroli que des del Golf Pèrsic viatja cap a Europa. Els nous tsars del petroli i gas a Rússia no dubten en reduir a ossos i escombraries una ciutat (Grozni) i un país (Txetxènia) amb la finalitat de mantenir el control de la zona petrolera del Caspi o prendre d'hostatges, tallant-los el gas, a la població civil d'Ucraïna, Bielorrússia o Polònia en el gèlid hivern nòrdic, amb la finalitat de dur a la seva cleda als governs de dits països.

A Timor oriental usamericans i australians promouen una guerra civil secessionista per apoderar-se dels hidrocarburs que existeixen a la plataforma marítima d'aquest petit territori. És el mateix cas de Bolívia, país sobre el qual planeja des de fa alguns anys el fantasma d'una guerra civil que escindeix els territoris de l'orient i en el que pocs dubtes hi ha de que siguin els interessos petrolers transnacionals els que mouen els fils de la dreta feixista i apàtrida que promou aquesta secessió. Tal com veiem, el feixisme reneix amb força en aquests primers anys del tercer mil·lenni. Ja no és aquest feixisme nacional i

primitiu que el món va observar i sofrir durant el segle XX, n'és un, si es vol, més poderós i brutal, tot i que més silenciós i subtil, mimetitzat pel seu quasi absolut control dels grans mitjans de transmissió d'informació. Ara ve a pels recursos del món sencer, i el petroli és en aquest moment, el seu principal objectiu.

Notes

1. Subirats, Eduardo. El Fascismo después de Auschwitz. www.rebellion.org. 15-02-07

2. Derrida, Jacques. El Olvidado Lobo de Maquiavelo. Le Monde Diplomatique "el diplo". Edición venezolana. pp 21

Joel Sangronis Padrón es professor de la Universitat Nacional Experimental "Rafael María Baralt" (UNERMB), Venezuela.